

MỘT THỜI ĐỎ NHỎ

Cô Bé Quàng Khăn Đỏ

Không biết các bạn thì sao chứ riêng tôi, tôi vẫn còn nhớ như in ngày đầu tiên mặc chiếc áo dài trắng, khoác áo len xanh, ôm cặp theo Mẹ đến trường Bùi Thị Xuân. Chắc các bạn cũng sẽ nhớ con nhỏ này chắc là điên, vào trường Trung học rồi cứ có pha i Mẫu Giáo đầu mà Mẹ dẫn đi ... Nhớ ng Mẹ tôi là vậy y đó, mỗi năm vào ngày tựu trường là Mẹ đưa đi, từ Tiểu học lên đến Trung học rồi Đa i Học, không bao giờ một lần nào.

Trong cặp mắt của con bé 11 tuổi lúc đó, ngôi trường Bùi Thị Xuân mới đẹp tuyệt vời với những ngôi nhà to lớn và uy nghi vô cùng... Màu hồng nhạt của con gái đây ... Nhìn lên công trường với những hàng cây " Trường Nữ Trung Học Bùi Thị Xuân " tôi thấy lòng lâng lâng

kèm theo niềm hánh diệp n : bây giờ tôi đã là một trong những cô nữ sinh của ngôi trường công lập nữ nổi tiếng và duy nhất của thành phố Đalat.

Trong sân trường rộng rãi thênh thang, nhóm con gái mới vào chúng tôi ngơ ngàng, e ấp, mặt đỏ ửng nhìn những nhóm nữ sinh khoác tay nhau nhỏ to chuyên trò, ngắm những nhóm bạn cũ gặp lại nhau sau kỳ hè cũng là vô tư, và thậm chí lòng rồi không bao lâu mình sẽ hòa nhập vào đàn con gái để thưởng thức này. Ngay cả lớp học cũng rộng rãi hân hoan chào đón, hay là tôi chỉ thấy những tiếng cười nói vui vẻ ??? Tôi nhớ ngay năm đầu tiên, có nhóm bạn hay đùa cợt trong lớp, mỗi lần cô giáo bắt gặp là cô la mắng cho cả lớp cùng nghe đến hết giờ luôn. Cho nên mỗi ngày trước khi cô vào lớp, chúng tôi lấy truyện của bạn đọc hết, như vậy mới học yên. Trong lớp có một chi học năm trước bị la rầy, ôi chao chi có mặt mặt đen lay láy với hàng mi dài, mỗi lần nói chuyện là chi chớp liên hồi đôi mắt đẹp. Ngoài ra chi còn có mái tóc đen nhánh dài chấm eo, làm cho tôi xa nay thậm chí hào về mái tóc của mình bây giờ pha đi thêm những mái tóc của chi.

Bốn năm học qua nhanh, và qua cùng với bốn năm đó những trò chơi con nít như nhào lộn, nhào lộn, nhào lộn lên mây ... tôi bước vào Đền Nhiếp Cận với những hoa t đồng diệp u dâng lên như là giờ ra chơi đứng chống tay ngoài lan can nhìn xuống sân trường, hoặc là ngắm mây bay ... Rồi những buổi đi tìm đến gốc cây trong sân ngôi nhỏ to tâm sự với bạn, hay trao đổi với nhau những bài thơ, những bạn nhà đã được chúng tôi nắn nót viết bằng mực tím trên những trang giấy trắng tinh như tuyết học trò. Cũng có những buổi đi lang thang vô chùa Linh Sơn hái hoa về ép dây trong tập thơ, tập nháp. Rồi pha đi kê đến ngoài đồi cù đã từng in dấu chân chúng tôi, cả tay nhau bước đi vòng quanh đồi, hay tìm đến gốc thông nào đó ngồi đọc sách nhìn mây trắng bay. Cũng may là có bạn C vẫn chăm sóc cho những đứa con gái nhiều một môn học như chúng tôi có lớp đề học, và nhất là rất hợp với cái tính hay buồn, hay khóc với bạn của tôi. Đọc một câu chuyện buồn hay xem một cuốn phim buồn cũng có thể làm cho tôi nước mắt lưng tròng và buồn bã suốt mấy ngày, Mẹ tôi nói tôi hay thơ hay khóc mới chắc cũng chẳng sai lắm. Đều cái là tuy dễ buồn, dễ khóc nhưng cũng... dễ quên. Năm ngoài về Saigon, đến thăm cô Ấu Lăng, tôi kể cho cô nghe là cô đã từng làm cho đám học trò trong đó có tôi buồn thơ cho số phận hẩm hiu của người cùng nữ trong Cung Oán Ngâm Khúc, hay cuộc đời của người chinh phu trong Chinh Phụ Ngâm bằng lời giản dị vô cùng sống động, truyền cảm của cô, cô lắc đầu cười và nói "Vỡ vãn".

Thuở đó, khoảng năm 60 trước đi, những căn nhà nhỏ nhỏ do theo đường Võ Tánh, bây giờ là Bùi Thị Xuân, những người các chàng sinh viên Đại học thuê, mỗi khi chúng tôi tan trường là các anh ra cửa để ngắm nhìn các cô nữ sinh túa ra công trường như đàn bướm, khi tìm được người hợp nhãn thì đi theo, giống như bài hát Ngày xa Hoàng thi "em tan trường về, anh theo Ngõ về". Tuy không có trong danh sách những người đẹp nổi tiếng

cuona trông nhông không hiểu sao tôi cũng có nhông " cái đuôi " hôm tổng về đến nhà, cũng có nhông " cây si " đứng đơ đơ ngoài công trông, cũng " bi " nhôn nhông lá th g cho " Cô bé quàng khăn đỏ ". Tuoi ba n tôi lúc đầu gọi tôi là " điểu u " (vì cái " tôi " quàng khăn voan đỏ trên công ấy mà) sau cũng bắt chước " chu nhân " cuona nhông lá th đó, gọi tôi bằng biệt t hiểu u này luôn. Bây giờ, sau mấy chu c năm ba n bè cùng lớp có đi p họp mã t nhau, nhắc đến tên tôi thì không ai nhớ " Nó là con nhỏ nào ? " nhông nói đến 1 trong 2 biệt t danh trên thì moi ng đoi như liên ... Chắc pha i cảm n anh chàng nào đó đã đăt cho tôi cái tên để thong này.

Tôi còn nhớ phía sau nhà ông cai trông có một lối đi tắt ra đường Võ Tánh, khoa ng đổi diển với ngoi n đôi ca nh trông Bô Đê, nhông pha i chui qua hàng rào kẽm gai bao bọc quanh trông. Chỗ hàng rào kẽm gai này chắc đợc các bác đàn chi dùng làm đường tắt mỗi khi " cúp cua " đi ch i (xin lỗi các chi nha) nên không có căng lăm, đu đê chúng tôi vén lên và chui qua. Sáng nào mà đi học trễ là chúng tôi pha i dùng con đường tắt này, moi kip đê cha y ù vào sân xếp hàng vào lớp. Đôi khi vô i vã, và không có " đồng minh " vén hộ cho nhau hai hàng kẽm gai, chúng tôi bị rách va t áo dài hay ống quần là thong. Cũng có nhông ngày đợc c nghỉ 1 hay 2 giờ, chúng tôi 4 đợa (t phong là nhóm " Tư Đai Cô Non g " nh chuyên kiểm hiểu p) vòng ra phố, xuống bên hông ch ăn chè đẩu ván, vĩa ăn vĩa ngắm cô bán chè má hồng hây hây... Mà pha i là chè đẩu ván cuona công hàng chè ... xinh xinh này moi ngon, và cũng pha i ôm cặp đi ăn nh vậ y moi thấy thú vị .

Rồi tôi có nhông " cô em học bàn " viết cho nhông lá th thiết là để thong, mỗi sáng vào lớp nhôn đợc c lá th trong học bàn là vui tron ngày, hãnh diển vì đợc c đàn em học buôi chiêu ngoi cùng chỗ ... ái mô, giống nh tôi cũng mô t thi ái mô các bác đàn chi trưc kia. Đến năm Đê Nhất, lớp 12 bây giờ, vì lý do thiếu giáo s hoặc không đu số học sinh hay sao đó tôi không nhớ rõ mà trông chúng tôi pha i đợa nữ sinh ban B sang học đợc trông nam Trần Hng Đai o, và nhóm con trai học ban C bên đó sang đợc học chung với chúng tôi. Eo i, học chung con gái với nhau quen rồi, bây giờ t nhiên có con trai vô ... mất t nhiên. Lúc đầu cô chu nhiêm tính cho ngoi mô t bên nam, mô t bên nữ, chúng tôi pha n đối quá chng, không cho ngoi ... ngang hàng. Cô ba o thôi ngoi xen ke cho hòa đồng, chúng tôi cũng không chi u luôn, cuối cùng cô pha i cho con trai ngoi phía sau. Coi vậ y mà chúng tôi học chung sông se, nếu không kê tôi hay bị hai " em " ngoi sau l ng cho c phá, kéo tóc, kéo khăn. Có vài trái tim con trai rung đợc với vài ba n gái cùng lớp, có vài nàng ngoi học mà vượt hoài mái tóc hay chíp mái hàng mi ... Nhông mà tình ca m cuona tuôi học trò thì vô t, nhe nhàng nh mây, mô t c n gió thoa ng cũng đợc làm mây bay ta n mát ... Năm học cuối cùng trôi qua khá nhanh, ngày pha i r i ngoi trông me không xa. Buôi cảm tra i đợc Thung Lũng Tình Yêu đợc kết thúc niên học cuối cùng nhiều vui mà cũng nhiều buồn, moi ng đoi t học i không biết có còn gặp la i nhau trên Đai i Học hay chẳng, hay là mỗi ng đoi mỗi hng ...

Hôm nay ngôi đây viết lại những kỷ niệm đẹp, nhẹ nhàng, để thắp nến cho khoa học đi học trò vô tư, hồn nhiên dưới mái trường Bùi Thị Xuân, thuở mà sân trường toàn bóng dáng áo dài trắng, tóc thề thướt tha, tôi thấy lòng băng khuâng ... Cho dù đã hơn 40 năm qua những kỷ niệm vẫn còn sống động như mới xa xưa ra hôm nào. Xin cảm ơn ngôi trường thân yêu đã một thời bao bọc tôi, xin trân trọng cảm ơn các Cô, các Thầy kính mến đã bao công lao dạy dỗ, trao dồi kiến thức cũng như đức hạnh cho các cô học trò nhỏ có đủ hành trang bước vào đời.

Cô bé quàng khăn đỏ - BTX 62-69

